

derfor ikke, at det giver nogen fra Lovforslagets afvigende Mening. Skulde den ærede Minister imidlertid inden tredie Behandling finde, at det relative „hvilket“ skulde være bedre, kan jo en Forandring i saa Henseende finde Sted, men jeg troer, at her er fuldstændig Klarhed og ogsaa den fornødne Sikkerhed.

Justitsministeren: Det Endringsforslag, der gaaer ud paa at bringe Loven til almindelig Rundskaab paa extraordinair Maade, vil jeg ikke kunne tiltræde, thi jeg troer, at det vil paaføre Røgdsmandene større Arbejde, end Dimebet kræver; desuden vil Administrationen lade det være sig magtpaaliggende at bringe Loven til Rundskaab i en vid Bredd. Dertil kommer, at Mandstabet kan være spredt saaledes, at Røgdsmandene ikke ville kunne fyldestgøre den Forpligtelse, der paalægges dem, og i saa Fald vil man kun skaffe større Forvirring ved at gøre dette Paalæg end ved at undlade det. — Mod det andet Endringsforslag, hvorefter de Vedkommende med deres Nummere skulle gaae over til et senere Aar, kan intet Væsentligt være at erindre. Det vil sikkert medføre noget Besvær, idet de Paagjældende maa henses til Udskrivningsmassen i det Amt, hvor de have truffet Lod; der maa altsaa ekstraheres Listor og passes nøje paa i saa Henseende, for at der ikke skal fremkomme Forvirring, men dette vil nok kunne lade sig ordne. Jeg har isvrigt ikke kunnet indsee, at det vilde medføre saa stor Ubillighed, ikke at gaae den ved Endringsforslaget paapegede Vej, da Sagen for dem, som have truffet de høje Nummere, vil være temmelig ligegyldig, og om dem, der have truffet de lave Numre, kan man sige omtrent det Samme; de ville heller ikke sætte Pris paa at gaae over til et andet Udskrivningsaar, men tage Udskrivningen ligesaa godt først som sidst. Forslaget vil altsaa fornemmelig komme dem tilgode, der have truffet Nummere, der ligge mellem begge Øbergrensber. Dette har jeg blot villet anføre for at forvare mig imod Anken for Ubillighed i Behandlin-

gen af de Udskrævne; men jeg erkjender, at Endringsforslaget kan være hensigtsmæssigt og rigtigt. Udtrykket „maatte have erhholdt Udsættelse“ osterlader nogen Tvivl, om det ikke kunde forståes saaledes, at der kun sigtes til de Personer, der allerede ere i Besiddelse af Bevilling til Udsættelse, altsaa til dem, der have været paa Sæssionerne for Aarene 1863—64 og have gjort denne Bevilling gjældende, men det er muligt, at denne Tvivl ikke opstaaer; skulde jeg imidlertid inden 3die Behandling finde, at Tydelighed kræver en Endring heri, skal jeg stille Forslag i saa Henseende; jeg har jo allerede af den ærede Forslagsstiller hørt, at Hensigten ikke er at gjøre Forskiel mellem disse forskjellige Classer af Mandstabs.

L. C. Larsen: Imod det fremkomne Endringsforslag under Nr. 2 har jeg Intet at erindre, det forekommer mig, at det er meget tilfredsstillende. Jeg vil kun gjøre den formelle Bemærkning, at det synes at gaae ud fra, at den, der ønsker Udsættelse, skal strax erklære, til hvilket Aar han ønsker den, medens Stillingen nu er den, at den Værnepligtige kan forlange Udsættelse fra Aar til Aar, altsaa først til næste Aar, og hvis han da finder, at den rette Tid ikke endnu er kommen for ham, kan han paany forlange Udsættelse, saalænge hans Alder tillader det. Det forekommer mig nu, at Endringsforslaget og maaskee ogsaa Loven affskjærer denne Afgang til Udsættelse fra Aar til Aar, og jeg skal derfor tillade mig at conferere med den ærede Forslagsstiller om, hvorvidt der mulig kan blive stillet et Endringsforslag, der forbeholder de Værnepligtige Retten til at erholde Udsættelse efterhaanden.

Tscherning: Jeg troer, at naar det ærede Medlem, der nu talte, vil see nøiere efter, vil han finde, at isald der er nogen Feil i den af ham antydede Retning, ligger den ikke i Endringsforslaget og ikke heller i Slutningen af Loven; men i Lovens første Disposition. Naar Loven isvrigt siger, at de Pa-